

въ прибалканскитѣ села за продукти. За главенъ центръ бѣхъ избралъ С. Юртчий, отстояще на около 6 версти отъ Х-Боазъ. Селенитѣ се бѣха испоплашили и испокрили изъ кжщята, когато видѣли приближающата се къмъ селото имъ команда, но щомъ се научиха, че сме Българи, всички се събраха на площада, около черквата, гдѣто се бѣше спрѣла командата.

Когато обявихъ на събравшитѣ се при мене чорбаджии за цѣлѣта на моето идване, тѣ въ единъ гласъ извикаха.

Далъ ни Господъ. Всичко имаме, всичко е ваше, — зеръ не сте Турци, наши сте и др. т.

Измежду тѣхъ се отдѣлиха нѣколко челоѣка — по видни селени и почнаха да даватъ заповѣдъ на другитѣ :

— Ти, Иване, ще донесешъ за „юйската“ толко- вато оки хлѣбъ, болгуръ. Ти, Петре, — сиренъе, масло. Ти Георги, — брави, хлѣбъ и др. т.

Наедно съ тия распореждания, чорбаджиитѣ, по моето искание, испратиха нѣколко челоѣка въ близнитѣ села да поканятъ жителитѣ имъ и тѣ да донесатъ за Българската „юйска“ своята лепта.

На слѣдующия день, къмъ опрѣдѣления часъ, тукъ имаше събрано голѣмо количество всевъзможни продукти—отъ всичко каквото имаха селенитѣ. Имаше още 20—25 брави овци и нѣколко глави едъръ добитъкъ. Азъ никакъ не очаквахъ такъвъ резултатъ отъ моята командировка. Това ме караше да вѣрвамъ, че ако кажахъ, че събраното е малко, селенитѣ щѣха да донесатъ въ десѣтъ пжти повече.

— Всичко е ваше. Влй ни избавихте отъ Турцитѣ, казваха селенитѣ.

Горкитѣ! Тѣ и не подозираха, какво имаше още да имъ патятъ главитѣ; въпрочемъ, между тѣхъ имаше и скептици.

Азъ забѣлѣвахъ между множеството единъ старецъ, който, като бѣше си донесълъ лептата, стоеше отъ страна равнодушенъ и умисленъ. Азъ се доближихъ до него и го попитахъ :